

De
ECHO
van het
EILAND

roman

Op de avond van haar vijfde verjaardag verdwijnt een meisje spoorloos uit het kasteel van haar ouders. Decennia later gaan twee jonge mensen op zoek naar de waarheid.

MELANIE DOBSON

Melanie Dobson

De echo van
het eiland

Roman

Vertaald door Patricia Pos

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Proloog

‘Hebt u het koud, mevrouw?’

Haar handen trilden als de bevingen van de scheepsbel en maakten een licht klapperend geluid tegen de natte stroken stof die om haar lichaam vielen, maar ze beantwoordde zijn vraag niet. Ze had het namelijk niet warm of koud. Ze voelde helemaal niks.

De man legde een deken over wat er van haar nachtkleding over was en het gewicht ervan zette haar met beide benen op de grond.

‘Wat is uw naam?’ vroeg hij met een klein notitieboekje en een potlood in zijn hand. Alsof haar antwoord de gruwelen van de afgelopen tijd überhaupt kon samenvatten.

‘Ik heb iets nodig...’ Ze trok de deken strak om haar borst om het tasje om haar nek te verbergen, maar zelfs nu trilde haar lichaam nog. ‘Iets te drinken.’

Een vrouw in een bontjas schonk thee uit een thermoskan voor haar in een beker. De stoom van de drank kringelde de koele avondlucht in.

Een handjevol kleine roeiboten was net aan de oever van de St. Lawrence-rivier aangekomen en op de met puin bezaaide rotsen zaten tientallen passagiers. Er moesten haast wel meer mensen gered zijn. Er waren immers honderden passagiers aan boord geweest. Misschien wel duizend.

Met samengeknepen ogen tuurde ze zoekend door de dikke mist, maar zelfs de brandende kerosine in de vuurtorens kon ze niet zien. Hoeveel mensen zouden er nog op deze donkere oever stappen? Hoeveel namen zou deze man nog opschrijven?

Er was maar één naam die er voor haar toe deed.

De thee ontdooide het ijs in haar gedachten, waarop er een

diepe rouw door zowel haar hoofd als haar hart stroomde die haar de adem benam.

Ze had beter bevroren kunnen blijven.

‘Uw naam?’ vroeg de man opnieuw. Er klotste wat thee over de rand van haar beker en hij tikte met de punt van zijn potlood tegen het papier.

Haar naam.

Kon ze daar op de een of andere manier maar vanaf zien te komen. Kon ze elke letter maar overboord gooien, zodat haar naam naar de bodem van deze afschuwelijke rivier kon zinken. ‘Ik weet niet meer –’

‘Ik wil u alleen maar helpen uw familie te vinden,’ zei hij.

‘Ik heb geen familie.’

‘Uw man dan,’ zei hij dringend. ‘Uw kinderen.’

‘Die heb ik ook niet.’

Hij liet zijn potlood zakken. ‘Daar kunt u misschien maar beter blij om zijn.’

Langzaam begon ze de kou in haar vingers te voelen, een teken dat ze zo leefde. ‘Dat ben ik zeker niet.’

Hij wendde zijn blik tot de mistige rivier, alsof hij het gezonken schip kon zien liggen. ‘De rechtbank zal er alles aan doen om erachter te komen wie hiervoor verantwoordelijk is,’ zei hij. ‘U zult ongetwijfeld een schadevergoeding krijgen.’

Hij probeerde haar te troosten, maar het schip was lang niet het enige wat verloren was gegaan. ‘Ik hoef hun geld niet.’

Met een frons tussen zijn ogen keek hij haar aan, alsof hij zich afvroeg of ze wel helemaal bij zinnen was. ‘Waarschijnlijk bent u de enige die er zo over denkt.’

Op blote voeten stapte ze voorzichtig een andere rots op. Had ze op het schip haar sandalen aan gehad? Ze had nog altijd geen gevoel in haar tenen.

Door het water gleed wederom een roeiboort naar de kant. De stalen boeg glansde in het licht van de lantaarns. Er glansde echter nog iets. Iets goudkleurigs op de rotsachtige oever.

Ze raapte een horlogekast op en liet haar vingers over de bloe-

men glijden die erin gegraveerd waren. Op de achterzijde van het sieraad stond de naam Pendleton.

‘Waar gaat u naartoe?’ riep de man, terwijl ze zich over de stenen naar de roeiboot haastte.

‘Ik moet iemand vinden.’

‘Maar u zei –’

Ze waadde het ijzige water in en liet haar blik over de gezichten van de overlevenden glijden. Enerzijds hoopte ze op een wonder, maar anderzijds was ze doodsbang voor wie ze op de boot zou aantreffen.

Ze herkende geen van de mensen aan boord.

De overlevenden werden naar een kerkkelder gebracht en onder dikke dekens wachtten ze daar op nieuws over hun geliefden. Hoe langer ze wachtten, des te meer doods-kisten er naar binnen werden gedragen.

Uren later verscheen er een man met een registratieboek aan haar zijde die wederom naar haar naam vroeg.

‘Zuster,’ zei ze uiteindelijk.

Hij keek op en ze zag een sympathieke blik in zijn net nog kille ogen verschijnen.

‘Bent u een non?’

Ze had geen flauw idee meer wie ze was.

‘Ik heb de opdracht gekregen de namen van alle overlevenden te noteren.’ Fronsend leek hij na te denken over het enorme belang van zijn werk. ‘Zodat we weten wie er nog vermist zijn.’

Ze speurde op de zolder van haar geheugen in stoffige, lang vergeten koffers naar namen. Deze man had een naam nodig, maar ze kon hem niet de naam geven die op de passagierslijst vermeld stond.

Op dat moment zag ze in gedachten een vrouw voor zich die in glas-in-lood was vereeuwigd en wier verhaal in de Heilige Schrift werd verteld. Een bedrogen vrouw die zelf ook een bedriegster was geworden. Een vrouw die een nieuwe naam had gekregen, nadat haar dienstmaagd haar een zoon geschonken had.

‘Sarah,’ vertelde ze hem, en hij schreef haar nieuwe naam in zijn registratieboek. ‘Zuster Sarah.’

In een donkere hoek van de ruimte stapten steeds meer overlevenden de volle kelder in. Allemaal waren ze doornat van het water van de rivier. Tegen een van de muren werden houten kisten opgestapeld, waarbij er geen onderscheid werd gemaakt tussen mensen van verschillende klassen of leeftijden. En terwijl ze zowel de levenden als de doden in zich opnam, verlangde haar hart naar het onmogelijke.

Ondanks haar twijfel en bedrog had God haar Bijbelse naamgenoot genade geschonken.

Misschien was het voor haar dus ook nog niet te laat.

Misschien zou Hij haar alsnog een wonder schenken.

Een meisje klampte zich wanhopig vast aan een van de kisten, maar toen richtte de man met het registratieboek zich tot het kind. ‘Zuster Sarah kan met je bidden.’

Ze was echter helemaal niet bevoegd om voor wie dan ook te bidden.

‘Ze heeft u nodig,’ smeekte hij, en door die woorden deed ze wat ze ooit dwaas had gevonden.

Sarah legde haar handen om die van het meisje en vroeg God haar genade te schenken.

Toen de vroege ochtendzon door de mist brak, liep Sarah opnieuw over de rotsen langs de oever. Ze haalde de gouden horlogekast uit haar zak en gooide die met een harde kreet terug de St. Lawrence in.

Zo zou alle narigheid die het sieraad met zich meebracht hopelijk voorgoed in het zand op de bodem van de rivier worden begraven.

Deel 1

De donkere wolken brengen regen, de lichte brengen niets.

De Christenreis, John Bunyan (1678)

1

Chloe

Koster Isle, New York
April 1992

Hoge golven sloegen tegen Chloe Ridells motorboot, die ze behendig langs de imposante ruïnes op Koster Isle stuurde. Het dak van het oude boothuis zag eruit alsof het elk moment kon instorten. Het kasteel erboven was gebouwd op graniet, waardoor het al bijna honderd jaar elke storm overleefde. Zij en Lolli, de mahoniehouten autoboot die haar opa veertig jaar geleden voor haar had gebouwd, konden door een fikse windvlaag echter zomaar eens ondersteboven worden gekeerd.

Bij goed weer duurde de oversteek van Clayton naar haar eiland niet meer dan een kwartier. Vandaag was ze echter al een halfuur onderweg over de rivier. Ze hoopte zo snel mogelijk met een mok warme chocolademelk en haar twee lieve honden, die altijd op haar slaapkamervloer sliepen, voor een knisperend haardvuur te zitten. Zelfs als de elektriciteit uitviel, was haar bescheiden woning een veilige plek om voor een storm te schuilen.

De rivier was alleen niet veilig, zeker niet op een avond zoals deze. De St. Lawrence baande zich woest kolkend een weg langs de eilanden, waardoor ze continu heen en weer werd geslingerd. En hoewel ze al vroeg had geleerd hoe ze daarmee om moest gaan, vereiste het al haar concentratie om Lolli zonder kleerscheuren naar de overkant te dirigeren.

Als ze vanavond zonk, zou de boot van haar opa Cade onderdeel worden van een enorme collectie schepen die onder het wateroppervlak op de bodem van de St. Lawrence in het zand begraven lagen en zou ze al haar energie nodig hebben om als een muskusschildpad die zijn weg naar de zon vond de rotsen aan de oever te beklimmen.

Jenna, haar beste vriendin en zakenpartner, had haar gesmeekt om de nacht in het appartement boven Cade's Candy Shop door te brengen, maar ondanks de donkere wolken en het gerommel van donder in de verte moest ze terug naar haar huis op het eiland. Hoewel ze niet met woorden kon uitleggen waarom dat zo belangrijk was, had ze de afgelopen dertig jaar geleerd om goed naar de fluisteringen in haar hoofd te luisteren.

Gods fluisteringen, zo had haar oma die altijd genoemd. Ze had alleen niet verwacht dat die haar regelrecht een storm in zouden leiden.

Chloe leidde haar boot over een ijzige golf, waarbij het water in haar gezicht en over haar handen spatte. De stemmen en deze storm zouden haar er vanavond niet onder krijgen. 'Kom op, Lolli,' riep ze, terwijl ze de volgende golf te lijf gingen.

Lokale inwoners van deze omgeving gaven hun boten graag speelse namen, misschien in de hoop zo hun angsten te verjagen. Haar opa Cade had zijn geliefde speedboot met rood-wit gestreepte plastic stoelen 'The Good Ship Lollipop' genoemd, naar een bezoek aan een snoepwinkel waarover Shirley Temple ooit in een film had gezongen.

Tientallen jaren geleden, toen op maat gemaakte boten naast een transportmiddel ook nog een kunstvorm waren, had Ridell Boats de prachtigste autoboten van Clayton gebouwd. Tegenwoordig gaven de meeste mensen echter de voorkeur aan aluminium of zelfs opblaasbare boten. Makkelijk te onderhouden. Betrouwbaar. Snel en voor een goede prijs te verkopen. Ambachtswerk werd nu helaas een stuk minder gewaardeerd dan vroeger. Vlak voor zijn overlijden had haar opa nog één laatste boot willen bouwen. En hij had de goede oude Lolli aan haar nagelaten.

Met bonzend hart stuurde ze haar boot naar de hoge groene golf die op haar afkwam. Met het stuur in haar ene hand en de versnellingspook in haar andere ging ze samen met Lolli het zoveelste gevecht aan.

Achter haar raasde de storm verder en Chloe zette de boot in een hogere versnelling, in een poging haar naar de rotsachtige

oever te sturen. Door wat gas bij te geven, hoopte ze te voorkomen dat het water haar tegen de rotsen of ondersteboven in de rivier zou werpen of de wind haar naar Canadese wateren zou blazen. Als ze zich niet fel tegen moeder natuur verzette, zou ze morgenochtend waarschijnlijk halverwege Montreal zijn.

De storm kolkte om de boeg van de boot en de capuchon van haar jas werd tegen haar schouders geblazen. Algauw wikkelde haar natte haar zich als een tulband om haar hoofd, maar ze kon het stuur of de versnellingspook niet loslaten om het uit haar gezicht te strijken. Nog maar een paar minuten, dacht ze. Dan was ze eindelijk thuis.

Ze leidde haar boot een laatste bocht om en schakelde toen terug naar een lagere versnelling. Onder een beuk stuurde ze Lolli behendig langs het gordijn van takken dat de doorgang naar haar lagune verhulde.

Hier, beschermd door de bomen, was van de stormachtige golven amper meer iets te merken.

Hier hoefde ze niet bang te zijn.

Chloe ademde diep in en streek haar natte haar uit haar gezicht. Toen ze door het slijkgras voer, begon haar hart eindelijk wat te kalmeren. Opa Cade had lang geleden een met leien bekleed boothuisje aan deze oever gebouwd. Een soort schuurtje met een open voorzijde, een smalle aanlegplaats voor Lolli en erachter een overdekte werkplaats voor zichzelf.

Zodra Lolli met haar neus de stootkussens raakte, zette Chloe de motor uit en stak ze haar arm uit naar de aanlegplaats. 'Rustig aan,' zei ze alsof de boot haar kon horen. Toen wikkelde ze het touw los.

'Aanleggen is eigenlijk net naaien,' had haar opa altijd gezegd. Chloe was allesbehalve een goede naaister, maar haar oma had haar wel wat basiskennis bijgebracht.

'Gooi het touw als een lasso om de paal,' had opa Cade geïnstrueerd. 'Draai het er dan nog eens omheen en haal het twee keer door de lus.' Met een stevige ruk zorgde ze ervoor dat geen enkele storm op dit eiland haar boeg van de houten aanlegplaats kon wegleiden.

Nadat ze de boot had veiliggesteld, maakte Chloe de berging open en haalde ze haar leren handtas eruit. Die stopte ze snel in een plastic tas om de administratie van de winkel en de in aluminiumfolie gewikkelde burger die ze bij Jake's BBQ gehaald had te beschermen. De rest van haar spullen kon tot morgenochtend in de boot blijven liggen.

Op een avond zoals deze sloop er niemand door de lagune.

Achter het boothuis leidde een smal pad dat haar opa had aangelegd naar zijn voormalige huis. Daar was hij ingetrokken toen hij de beheerder van Koster Isle – of van Ghost Island, zoals het door lokale inwoners ook wel werd genoemd – geworden was. Aan het begin van de eeuw arriveerden beroemde gasten altijd in het luxe boothuis met hoge plafonds en gedetailleerde versieringen aan de andere kant van het eiland. Vanaf daar staken ze een stenen brug over en werden ze opgevangen door een lid van de familie of het personeel om ze via een overdekte doorgang naar Poppy's kasteel te leiden.

De officiële naam van het pand was Pendleton, maar opa Cade had het altijd Poppy's genoemd. Alsof het meisje dat bijna honderd jaar geleden verdwenen was zich misschien nog wel ergens binnen schuilhield.

Opa Cade was in 1977 overleden en haar oma was hem twee maanden geleden, bijna vijftien jaar later, naar de hemel gevolgd. Oma had nooit met haar gesproken over het kasteel of over het mysterie dat eraan verbonden was. Het was alsof ze in gedachten een lijn over dit kleine eiland had getrokken en de havenkant voor haar niet meer bestond. Voor oma hadden het kasteel en zijn verhalen simpelweg tot het verleden behoord.

Chloe liep over het stenen pad langs het oude koelhuis, een verlaten kapel en een vervallen elektriciteitshuisje vol knoppen en schakelaars. Het liefst zou ze een deel van haar gedachten ook naar het verleden verbannen, maar op de een of andere manier leken haar herinneringen altijd terug te komen – als glazen flessen die door de rivier naar de oever worden gebracht en daar tegen de rotsen kapotslaan. Soms voelde ze zich bijna een oplichter. Ze

woonde immers op een eiland dat door een andere familie bebouwd was, in de schaduwen van een kasteel dat sinds het begin van de twintigste eeuw verlaten was. Dit was echter de thuisbasis van haar opa en oma geweest en ze wilde de herinneringen die zij hier gemaakt hadden graag levend houden.

Inmiddels was het gestopt met regenen en aangezien het steeds donkerder werd op het eiland, haalde Chloe een zaklamp tevoorschijn om door de dichte mist iets meer te kunnen zien. Een paar jaar nadat opa Cade was overleden, waren zij en Lolli verdwaald geraakt in een dichte mistwolk die vanuit het niets een grijze sluier over hen heen had geworpen. De schijnwerper van de boot leek die nacht wel door de mist te worden gereflecteerd en het had gevoeld alsof ze in een spiegel naar haar eigen domme fouten had gekeken. Urenlang had ze de ene na de andere zandbank moeten ontwijken en had ze geprobeerd haar weg terug naar Clayton te vinden, tot uiteindelijk haar brandstof opraaakte. Zij en Lolli waren verstrikt geraakt in het slijkgras van Toothpick Island, tot een andere booteigenaar in de vroege ochtend een blik benzine en een beker koffie kwam brengen. Hij had Chloe streng toegesproken om haar ervan te overtuigen tijdens een storm niet nog een keer het water op te gaan.

Het pad leidde steil omhoog een klif op. Onder haar werd het water van de rivier door de wind tegen het zandsteen geblazen. Links van haar beschermde een muur van verstrengelde takken en klimplanten het eiland en het bijna vijfduizend vierkante meter grote kasteel. In de klimop naast haar glinsterden regendruppels in het schijnsel van haar zaklamp. Alleen in de winter, als de wind de bladeren van de planten had weggevoerd, was Poppy's kasteel vanaf dit pad te zien.

Toen Chloe het einde van het pad naderde, begon het dennenaalden te regenen. Haar kleine huis lag in een afgeschermd cocon aan de noordoever en was omringd door sumakstruiken en balsemzilversparren. Het pand was net als het kasteel aan het begin van de twintigste eeuw gebouwd en door de goede zorg van haar opa en oma had het al vele stormen doorstaan. Ook zij had

dankzij haar opa en oma al vele stormen doorstaan – emotionele stormen tijdens haar puberteit, maar ook allerlei andere stormen die gedurende haar leven door dit gebied hadden geraasd. Steeds als Chloe thuiskwam, miste ze de lach van haar opa en de warme omhelzingen en chocolademelk van haar oma enorm.

Ze hadden dit eiland hun leven lang beschermd en nu was het aan haar om die traditie als het laatst overgebleven lid van de familie Ridell voort te zetten. Ze had zichzelf beloofd dat ze na hun overlijden goed voor hun huis en snoepwinkel zou zorgen, maar nu ze er allebei niet meer waren, had ze eigenlijk niet genoeg geld om dat vol te kunnen houden. De winkel bracht mensen veel vreugde, maar stond er financieel niet al te best voor en ze verdiende niet genoeg om de renovaties die nodig waren te kunnen uitvoeren.

Het was al moeilijk genoeg om te overwegen de snoepwinkel te verkopen, maar ze zou het echt verschrikkelijk vinden als iemand het kasteel en het huis op Koster Isle zou slopen om er een moderne villa te laten bouwen. Ze wilde er dan ook alles aan doen om dit kleine eiland vol verhalen te behouden. Om voor altijd te kunnen blijven op de enige plek die ze ooit haar thuis had genoemd.

Dan zou ze immers nooit meer door de vele stormen in haar leven worden weggevoerd.

Chloes bruine haar werd door de wind in haar gezicht geblazen en ze floot haar honden bij zich. Normaal gesproken kwamen als reactie daarop de twee labradors haar vanuit de schuur meteen tegemoetgerend, maar nu klonk er geen enkel geluid. Geen geblaf, geen gekraak van stokken en ook geen knisperende steentjes onder hun poten. Het enige wat ze hoorde, was het geluid van takken die door de wind tegen elkaar werden geblazen.

‘Maple?’ riep ze om de oudste van de twee dieren te vinden. Toen riep ze de naam van Sugar.

Er viel wat maanlicht tussen de wolken door en terwijl ze wachtte, liet ze haar blik over het eiland glijden. Toen sloeg de angst haar om het hart.

Waar waren haar honden?

Vrijwel meteen trokken er allerlei verschillende scenario's over haar netvlies, die geen van alle goed afliepen. Een valpartij van een klif. Een kapotte vloerplank in het boothuis. Een zeearend op jacht naar voedsel.

Het heeft geen enkele zin om alle mogelijkheden te overpeinzen.

De stem van haar oma wist haar wat te kalmeren en met een metalen schaar die door overmatig gebruik roestig was geworden, knipte ze haar angsten weg uit haar gedachten.

Er waren geen gevaarlijke dieren of slangen op haar eiland – buiten haar honden woonden hier alleen hazen, stinkdieren en eekhoorns die in de winter het ijs overstaken en hier vast kwamen te zitten als de rivier vervolgens ontdooide. Niemand zou het zich in zijn hoofd halen om haar onaangekondigd te bezoeken, ze had al jaren geen indringers meer op het eiland betrappt en er waarden hier ook geen geesten rond – behalve dan degene die reisleiders bedachten om toeristen te vermaken.

Mensen kwamen hier niet zozeer naartoe voor het kasteel, maar meer voor de verhalen die over dit eiland rondgingen. Verhalen over de tragische dood van meneer Pendleton en de vermissing van zijn enige dochter.

De enige telefoon op het eiland bevond zich in haar huis en Jenna had haar opgedragen om haar vanavond te bellen. Haar beste vriendin wist echter dat ze tijdens een storm zoals deze waarschijnlijk geen bereik had. Morgenochtend zou Chloe haar gelukkig weer zien.

Ze nam een smal paadje tussen de bomen door en het begon opnieuw te regenen. Een stukje verderop zag ze de buitenlamp van haar huis branden. Takken streken langs haar jas en ze riep nog één keer de namen van haar honden, maar het enige wat ze hoorde, was de harde klap van een vallende tak en het gerinkel van haar sleutelbos.

Misschien was ze vanmorgen wel vergeten Sugar en Maple naar buiten te laten. In dat geval zou haar huis waarschijnlijk onder de modder zitten.

Nadat ze haar leren handtas om haar schouder gehangen had, maakte Chloe de metalen stormdeur open, gevolgd door de houten deur erachter. Ze knipte het licht aan en liet haar blik over de eikenhouten vloer en mintgroene muren van de hal glijden.

Gelukkig had ze dankzij dikke kabels op de bodem van de rivier gewoon elektriciteit in haar huis. Daar stond ze vanavond echter niet zo lang bij stil. Toen Maple en Sugar ook niet binnen bleken te zijn, nam haar bezorgdheid verder toe.

Als er iemand op haar eiland was, kon ze misschien maar beter niet hardop aankondigen dat ze thuis was.

Ze liet haar tas op de eetkamertafel vallen en sloop door de keuken en de woonkamer. Aan de andere kant van de achterdeur bevonden zich een overdekt terras met twee stoelen die aan de betonnen vloer vastgeketend waren en een flinke stapel brandhout. In plaats van de deur open te maken, gluurde ze door het raam ernaast waardoor ze overdag Eel Bay en in de verte de Canadese kust kon zien.

Vanavond zag Chloe echter alleen een donkere schaduw op de vloer.

*Als het verleden zich aan je opdringt,
wordt het tijd het onder ogen te zien.*

1907. Aan de vooravond van haar vijfde verjaardag ligt Poppy Pendleton veilig ingestopt in haar bed, luisterend naar haar ouders die de society van New York entertainen in hun kasteel op de Thousands Islands. De volgende ochtend is ze spoorloos verdwenen en wordt haar vader dood aangetroffen in zijn rookkamer.

1992. Chloë woont dicht bij de ruïne van Poppy's kasteel. Het mysterie houdt toeristen en de lokale bevolking nog steeds bezig, maar Chloë steekt al haar energie in het runnen van oude snoepwinkel van haar grootouders. Tot er op een dag een meisje voor haar neus staat met een oud plakboek dat haar linkt aan de Pendleton-familie.

Als er dan ook nog een interessante verslaggever haar winkel binnenkomt om vragen te stellen over haar grootvader, besluit Chloë hem te helpen met het ontrafelen van de waarheid waarvan ze dacht dat hij beter verborgen kon blijven, maar die nu levens kan redden.

‘Dit is een roman van de categorie “hiervoor offer je je nachtrust op” – *RDMagazine* over *De vrouwen van het zwanenkasteel*

Melanie Dobson schrijft romans met een mix van romantiek en spanning. Schrijven is voor haar het ultieme excuus om te reizen naar vergeten oorden, in oude huizen rond te snuffelen en urenlang vergeelde dagboeken te lezen. Ze woont met haar man en dochters in de Pacific Northwest.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

